

Feest van de heilige Familie en Oudjaar.
viering zondag 20 dec. 2018 jaar c. Antonius van Padua..

Genade, vrede en verbondenheid, in de naam van de Vader , Zoon en Heilige Geest.

Welkom U allen op deze laatste zondag van het jaar, daags voor het oude jaar.

Zo vlak voor het oude jaar is het een dag om stil te staan , terug te kijken naar de weg van het afgelopen jaar dat weer bijna achter ons ligt . Hoe verging het ons in ons persoonlijk leven en in onze geloofsgemeenschap ? En wat heeft het geloof met ons gedaan?

Deze zondag is in de liturgie ook de zondag van de heilige Familie, door paus Leo XIII ingevoerd om het gezin van Maria, Jozef en het kind Jezus tot voorbeeld te stellen voor de christelijke gezinnen.

Nu leven wij in een tijd waarin het traditionele gezin (b.v. in vergelijking met 50 / 60 jaar geleden) in feite aan betekenis heeft ingeboet, en in een tijd waarin niet zonder meer beweerd kan worden dat het gezin 'de hoeksteen van de samenleving' is .

Dat neemt echter niet weg , dat thuis zijn , of je thuis voelen, de diepste wortels van ons bestaan raakt. Als je je ergens of bij iemand thuis voelt , weet je je aanvaard en ervaar je ruimte waarin je jezelf mag zijn.

Als wij mensen voor elkaar een thuis kunnen scheppen, is dat toch de grootste genade die wij van elkaar kunnen ontvangen. Thuiskomen geeft de ervaring van heelheid (heiligheid).

God wil wonen bij mensen ; God zoekt een thuis bij mensen die Hem onderdak willen verlenen, dat is het Bijbelse verhaal wat wij rond deze kerst weer aan elkaar hebben voorgehouden.

Waren wij hier het afgelopen jaar voor elkaars zoekend geloven ook een plek waar we weer wat meer bij elkaar thuis konden komen?

Bij dit soort meer persoonlijke vragen , die wij ons rondom deze jaarwisseling stellen, willen we straks wat stil staan.

Maken we het nu eerst stil in ons zelf, proberen we in onszelf hier even thuis te komen bij God.....en brengen we in de stilte van ons hart voor God, wat in het afgelopen jaar niet goed was, waarin we tekort geschoten zijn vragen we God om vergeving in de Kyriezang.

Overweging bij oudjaar 2018.

We staan weer op de drempel tussen oud en nieuw. De rust van deze zondagmorgen staat wellicht in schril contrast met het lawaai op middennacht morgen met Oud naar Nieuwjaar. De boze geesten of zoiets, uit je leven uit onze samenleving verdrijven schijnt volgens oud gebruik alleen met veel lawaai te lukken, maar wij kiezen hier vanmorgen toch eerder voor de stilte en de rust , de inkeer om meer naar binnen te kijken in ons eigen hart.

Even samen stil staan om te zien wat was, wat is, om te kunnen raken aan je eigen ziel, en dat alles voor God te brengen.

Wat heeft dit jaar het leven ons persoonlijk gebracht ? Welke ervaringen gaven ons leven kleur, glans, vreugde? Wat stemt ons tot dankbaarheid, wat gaat niet verloren, wat gaat met ons mee ?

.....

Maar misschien waren er ook ervaringen of gebeurtenissen die voor ons verdrietig waren , en ons zwaar vielen ? Hebben we de hand van God bespeurd in ons leven, of voelden we ons toen eerder door God en iedereen verlaten ? Of waren er misschien juist op die moeilijke momenten ook engelen van mensen , die ons wat sterker en weerbaarder hebben gemaakt.....?

Hoe was het in onze eigen families en gezinnen, hebben we wel genoeg aandacht besteed aan elkaar? Voelden sommigen van ons zich misschien eenzaam bij het gemis aan echte contacten?

Hoe is het ons als geloofsgemeenschap Antonius van Padua vergaan, waren wij er voor elkaar waar dat nodig was, en waren wij er met elkaar in onze zorg voor de zwakkeren in onze stad en samenleving? Hielden we naar eigen kunnen ook rekening met wat de zorg voor een goed milieu van ons vraagt. Zijn we er in geslaagd om van dat levensverhaal van Jezus, zoals Marieke van de Ven op de eerste zondag van de advent in haar overweging al zei, iets meer te gaan begrijpen, er weer iets meer richting aan te ontdekken voor ons eigen leven en geloven in vieringen, bezinnende gesprekken en activiteiten en acties?Zoals b.v. in die laatste parochieavonden, waarin we in gesprekken in de kleine groep elkaar meer toelieten te kijken in en te luisteren naar elkaars gelovig zoeken en vinden.

We vieren vandaag in de liturgie het feest van de heilige familie. En ook al zal het ideale gezin, de ideale geloofsgemeenschap, niet bestaan, het is zeker de moeite waard, lijkt me, met elkaar te werken aan wat het gezin en andere vormen van leefgemeenschap, zoals ook een geloofsgemeenschap tussen mensen ten diepste willen zijn: een thuis voor elkaar een thuis voor de mensen die bij ons aankloppen, die onze aandacht nodig hebben, en zo ook een thuis voor ons samen geloven.

God wil wonen bij de mens(en). Waar liefde en vriendschap is daar is God, belijden wij zo vaak. Anders gezegd: het verhaal van God vindt alleen een voedingsbodem waar verdraagzaamheid, liefde en vriendschap heersen.

Als tussen mensen het aan goede onderlinge verhoudingen ontbreekt zal het in het gewone leven ook moeilijk zijn tot een gezonde spirituele ontwikkeling en gelovig denken te komen, tot plaats maken voor God in je leven.

Dat is het precies waar onze Bisschop in zijn kerstbrief van dit Jaar "Ode aan de hoffelijkheid" zich ook zorgen over maakt als hij naar bepaalde ontwikkelingen in onze samenleving van het afgelopen jaar kijkt.

Schelden, het respectloos benaderen van mensen onder het mom van vrijheid van meningsuiting, is naar zijn overtuiging, niet onschuldig. Het heeft een negatieve invloed op het morele weefsel van de samenleving.

De bisschop houdt in zijn brief een pleidooi voor goede omgangsvormen, rekening willen houden met elkaar, steeds opnieuw op zoek te gaan naar wat mensen kan verbinden. Compassie als gemeenschappelijke waarde in onze steeds meer pluriforme samenleving is van het grootste belang. "Ubi caritas et amor", alleen waar liefde heerst vind God een woning tussen ons mensen.

Verdraagzaamheid, vergevingsgezindheid, geduld, dankbaarheid en liefde. Het zijn juist de zachte krachten die er toe doen, en die het verschil kunnen maken. Alleen waar in een gemeenschap van mensen zulke krachten werkzaam zijn, kan God wonen.

Ik zei het al, als wij mensen voor elkaar een thuis kunnen scheppen, is dat toch de grootste genade die wij van elkaar kunnen ontvangen, zeker in en rond deze dagen van kerst, oud en Nieuwjaar.

De jaren van ons leven lazen we in psalm 90 gaan als een zucht voorbij. Naarmate jezelf ouder wordt voel je dat sterker. Alles verandert voortdurend in het leven. Niets blijft voor altijd hetzelfde, zegt Prediker al. En wat het nieuwe jaar voor ons ook zal meebrengen, weet wel: God was er allang en zal er altijd en overal zijn. Daarom ook kan Mozes tot Jahew bidden: O God, leer ons zo te leven dat wij

ons uiteindelijk de wijsheid eigen maken. Heer, stort uw liefdevolle vriendelijkheid over ons uit en zegen het werk van onze handen.

Ja, wij bidden in de liturgie om Gods zegen bij het einde en bij het begin van het nieuwe jaar, want wij mensen moeten ons goed realiseren dat we geen aanspraak kunnen maken op een goed, gezond en gelukkig leven. We mogen alleen dankbaar zijn dat het zo is, maar het is geen vanzelfsprekend recht.

Ik zou U daarom allen willen toewensen, dat we in alle omstandigheden van ons leven zouden kunnen geloven dat we deel hebben aan Gods toekomst, dat we hoe dan ook deel uitmaken van Zijn geschiedenis met ons.

Vraag me niet hoe, ik weet het niet, ik geloof het slechts. In die geest wens ik ons allen Gods zegen toe voor het jaar dat voor ons ligt.

Amen